

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadelebirligi23.net
mucaadelebirligi@gmail.com
t.me/mucaadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazetesi
mucaadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

31 TEMMUZ 2024 S.18

2 Kararsızlığa Yer Yok: Ya Sosyalizm...

Arada derede kalarak yol almak mümkün değil. Emperyalist-kapitalist dünyanın efendileri tam biat istiyor. Koşulsuz, tartışmasız, amasız, fakatsız tam bir itaat!.. "Kendi adamları"nı bile alaşağı etmekten, ölümle tehdit etmekten, hatta öldürmeye kalkmaktan çekinmiyorlar. Emperyalist tam ilhak sürecine boyun eğmeyen, bu sürecin gereklerini yerine getirmeyenin vay haline!Yalnızca sosyalist ülkeler değil, emperyalist tam ilhak sürecine boyun eğmeyen kapitalist ülkeler, yahut halkçı-demokratik yönetimler, emperyalistlerin gazabını üzerlerine çekmekten kurtulamıyor. Venezuela, seçimler sonrası yine karıştı! Başkan Maduro'nun seçimi kazandığının ilan edilmesinin ardından "muhalefet", mutat olduğu üzere yine sokaklara aktı. Seçim sonuçlarını tanımama, emperyalistlerin son çeyrek asırda giriştikleri neredeyse tüm "renkli devrimlerin" işaret fişeği, harekete geçme parolasıdır. Venezuela'da da öyle oldu.

2 Devrimi İlerletmek için

5 Barzanilerin İhaneti Mi?

6 Bir Rant ve Talan Hikayesi

7 Mücadeleci Sendikalar Çalışma ve Maliye Bakanlığı Önünde

11 Poyraz Yoldaş Ölümsüzdür

Kararsızlığa Yer Yok: Ya Sosyalizm...

Manşet

Arada derede kalarak yol almak mümkün değil. Emperyalist-kapitalist dünyanın efendileri tam biat istiyor. Koşulsuz, tartışmasız, amasız, fakatsız tam bir itaat!

"Kendi adamları"nın bile alaşağı etmekten, ölümle tehdit etmekten, hatta öldürmeye kalkmaktan çekinmiyorlar. Emperyalist tam ilhak sürecine boyun eğmeyen, bu sürecin gereklerini yerine getirmeyenin vay haline!

Yalnızca sosyalist ülkeler değil, emperyalist tam ilhak sürecine boyun eğmeyen kapitalist ülkeler, yahut halkçı-demokratik yönetimler, emperyalistlerin gazabını üzerlerine çekmekten kurtulamıyor.

Venezuela, seçimler sonrası yine karıştı! Başkan Maduro'nun seçimi kazandığının ilan edilmesinin ardından "muhalefet", mutat olduğu üzere yine sokaklara aktı. Seçim sonuçlarını tanımama, emperyalistlerin son çeyrek asırda giriştikleri neredeyse tüm "renkli devrimlerin" işaret fişeği, harekete geçme parolasıdır. Venezuela'da da öyle oldu.

ABD ve AB, "şeffaflık" çağrısı yaparken, Latinlerin kukla hükümetleri (Arjantin, Şili, Kosta Rika, Peru, Panama, Dominik Cumhuriyeti ve Uruguay) derhal "Maduro'nun başkanlığını tanımama" kararı aldı. Rusya, Çin, Küba, Honduras ve Bolivya ise Maduro'yu seçim zaferinden ötürü kutladı.

Lafı uzatmanın alemi yok. Bir kez daha emperyalistlerin karşı-devrim girişimi ("renkli devrim") ile karşı karşıyayız. Yapabilirlerse bu baskıyla seçim sonuçlarının iptalini, hatta "muhalefetin" zaferini ilan ettirmek, yapamazlarsa Maidan tarzı bir darbe tezgahlamak, onu da başaramazlarsa "dış müdahale" için şartlar yaratmak için çabalayacak emperyalistler.

Maduro yönetimi, ekonomi politikaları açısından selefi Chavez'in çok gerisinde. Kaldı ki Chavez'in kendisi de, izlediği politik hatta her ne kadar "21. yüzyılın sosyalizmi" adını verse de, sosyalizme yönelik bir ekonomi politikası izlemekten ziyade, halkçı, antiemperyalist bir çizgiyi takip ediyordu. Oysa tekelci sermayenin tasfiyesini ve üretim araçlarını toplumsal mülkiyetini temel alan bir politik hat kararlı bir şekilde hayata geçirilmeksizin, emperyalist saldırganlıkla baş etmek mümkün değildir. Verili sistem, her gün, her saat, emperyalistlerin ülke içindeki işbirlikçilerini yeniden ve yeniden üretir.

Karşı-devrimin toplumsal temeli, ülkedeki kapitalist sınıfın, kapitalist tekellerin ta kendisidir. Bu sınıfın politik temsilcileri, devletteki, bürokrasideki, basın-yayındaki uzantıları, ülkedeki karşı-devrim için tüm gücüyle çalışıyor. Venezuela'nın "Çavistaları", bu bataklığı kurutmaksızın güven içinde geleceklerine doğru yol alamazlar.

Ya kararlı bir şekilde sosyalizme yönelecekler, ya da bu "sonsuz darbe girişimleri" karşısında güçlerini heba edecek ve bir gün yenilecekler. Bunun ortası yok.

Ya kararlılıkla sosyalizme, ya da muhtemel bir bozguna... Halkçı yönetimin karşısındaki ikilem budur.

Devrimi İlerletmek İçin

Editör

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi, gelişme hızı değişim göstermekle birlikte, gelişimini kesintisiz sürdürüyor.

Birleşik devrimin gelişme hızının düştüğü dönemlerde, devrime bağlılık ve inançları pamuk ipliği sağlamlığında olanlar, anında umutsuzluğa düşüyor, "bu halktan bir şey olmaz" moduna zaman yitirmeden geçiş yapıyorlar. Bunun en son ve tipik örneği, 2023 genel seçimlerinde RTE'nin yeniden Cumhurbaşkanı seçildiği seçimler sonrası görüldü. Tekrar edecek değiliz. İsteyen, sosyal reformist ve uzlaşmacı partilerin 2023 genel seçimler sonrası değerlendirmelerine bakabilir. Bir örnek vermekle yetineceğiz:

"Bu ülkede kaç gün grev yapıldı, hiçbir öğrenci hareketi oldu mu kayda değer? Bütün bunları alt alta koyduğumuz zaman bu halk henüz Erdoğan'ı yenmeyi hak etmedi. Ne yazık ki bunu söylemek zorundayım. Bir oy kullanarak bu kadar büyük bir karanlığı, bu kadar güçlü bir projeyi alt edeceğimize niye inandık biz? Mesele burada!"

Tersi durumlara da tanıklı olduk. Çok değil, yaklaşık bir yıl sonra, yerel seçimlerde dinci faşist partinin oylarının beklemedikleri şekilde düşmesi bütün o çevrelerde

ani bir coşkunun kabarmasına yol açtı: "Bu halktan bir şey olur"du artık!

Oysa birleşik devrim, bu karamsarlar topluluğunun sandığının aksine, gelişimini uzun yıllardır kesintisiz sürdürüyor. Kimi zaman, 1970'li ve 1990'lı yıllar da ya da 2000'li yılların kimi dönemlerinde olduğu gibi yüksek yoğunluklu iç savaş; kimi zaman ise düşük yoğunluklu iç savaş biçiminde, birleşik devrim on yıllardır bu topraklarda kesintisiz olarak sürüyor.

Birleşik devrimin böyle kesintisiz devamının arkasındaki temel neden, Türkiye tekelci kapitalizminin yapısal krizi ve bu krize eşlik eden siyasal krizidir. Ne tekelci sermaye sınıfı ne de emperyalist mali sermaye ve emperyalist devletler buna kalıcı bir çözüm bulabildiler. Bugüne kadar buldukları çözümler, geçici olmaktan öteye gidemedi. Bu çözüm arayışlarına askeri faşist darbeler, faşist iktidarlar, bu iktidarların yönetimi altında uygulanan ve hayasızca sürdürülen ağır sömürü, işçi sınıfının büyük mücadeleleri sonucu kazanılmış haklarının gasp edilmesi dahil.

Tekelci kapitalist ekonominin yapısal krizi ve buna eşlik eden siyasal krizi bugün ağırlaşarak devam ediyor. Tekelci kapitalizm, kendi doğası gereği, bir tarafta

muazzam servet birikimine yol açarken, diğer taraftan muazzam bir sefalet birikimine neden olmakta. Sınıf savaşının, iç savaş biçiminde çoğu kez şiddetlenerek sürmesinin arkasındaki nesnel neden budur.

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi bu nesnel temel ve bu nesnel temelin yol açtığı temel toplumsal sorunlar üzerinden gelişimini sürdürüyor. Birleşik devrim gelişmeye, ilerlemeye devam ediyor.

Bununla birlikte, devrimi ilerletmek için Leninistlerin yapması gereken çok şey olduğu gerçeği ortadan kalkmış olmuyor. Kapitalizme ve faşizme karşı devrimci kitle mücadelesinin kesintisiz sürdüğü; işçi sınıfının, ücretli emekçilerin, Kürt halkının bir ayaklanma noktasına geldiği, ayaklanmacı ruh halinin birleşik devrimin toplumsal güçleri arasında somut, elle tutulur bir olgu haline geldiği koşullarda, devrimci komünistler birleşik devrimin gelişimine müdahale ederek devrimi ilerletmek tarihsel göreviyle karşı karşıyalar.

Birleşik devrimi ilerletmenin günümüzdeki ilk adımı, güncel hale gelmiş devrimin en önemli sorunu olan Geçici Devrim Hükümetinin gerekliliği fikrini etkin biçimde propaganda etmeyi gerektirir.

Bu, devrimi ilerletme görevinin bir yanını oluşturur. Diğer yanı ise, Geçici Devrim Hükümeti fikriyle birlikte halk iktidarı ve halk demokrasisi şiarını kitlelerin önüne koyma, onlara bu şiar ve amacı götürmektir.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına, ücretli emekçilerine, ezilen halklarına Geçici Devrim Hükümeti, Halk Demokrasisi ve Halk İktidarı fikir, amaç ve hedefini götürmenin yanı sıra Leninist Partinin programını götürmek, onları bu programla tanıştırmak gerekir. İşçi sınıfının, emekçilerin, devrimin toplumsal güçlerinin devrimci fikirleri, devrimci amaç ve hedefleri anlamaya ve benimsemeye en yatkın oldukları dönem işte bu dönemlerdir.

Leninistleri diğer bütün siyasal akımlardan ayıracak olan temel noktalardan biri işte budur. Çünkü, Geçici Devrim Hükümeti ve Halk İktidarı-Halk Demokrasisi politik hedefleri olmadan sosyalizm için söylenen tüm sözler, atılan tüm şiarlar birer yalandan ibaret kalır. Uzlaşmacı, liberal ve sosyal reformist güçlerin sosyalizm propagandasına tekrar sarıldıkları günümüzde birleşik devrimi onların çizdikleri düzen için sınırların dışına kadar ilerletmek için yoğun çaba göstermek günümüzün en önemli görevi haline gelmiştir.

Sosyal reformist partilerin ve uzlaşmacıların devrimci kitle hareketini, mayalanmakta olan isyan ve ayaklanmaları hapsetmeye hazırladıkları düzen içi sınırlardan, burjuvaziyle uzlaşma noktasından daha ileri götürmenin koşulu, ayaklanmacı kitlelerin önüne Geçici Devrim Hükümeti ve halk iktidarı hedefini koymaktır.

Sadece bu iki şiar, bu iki devrimci hedef, Türkiye ve Kürdistan'da ayaklanmacı ruh haline girmiş kitleleri faşizmi ve kapitalizmi yıkacak noktaya kadar ilerletebilir.

Birleşik devrim uzun yıllardır tabandan, devrimci kitle hareketi, şiddetli sınıf çatışmaları, ayaklanma ve isyanlar biçiminde geliyor. Şimdi, devrimi tepeden, yukarıdan müdahaleyle ileri götürmenin, ilerletmenin zamanı.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ile ezilen emekçi halklarının önüne bir devrimle burjuva iktidarı, faşist devleti yıkıp halk iktidarı-halk demokrasisi kurma hedefini koymak; bu bağlamda Leninist partinin programını, kitlelere tanıtmak anın en önemli görevi haline gelmiştir.

Munzur Festivali'nde Kitaplara Yasaklar

Bu yıl 25-28 Temmuz tarihleri arasında "Doğamızın ve İrademizin Gaspına İzin Vermeyeceğiz" temasıyla gerçekleştirilen 22. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde Mücadele Birliği okurları ve Devrimci Öğrenci Birliği'nden öğrenciler birlikte stand açarak kitap ve dergilerini okurlarla buluşturdular.

Dersim'de düzenlenen Munzur Festivalinin ilk günü, iradeye saygı yürüyüşü ile başladı. Yürüyüş, Sanat Sokakı'ndan konser alanına gerçekleşti.

Konserler, paneller ve söyleşilerle devam eden festivalin 2. gününde Mücadele Birliği standına gelen polisler, Yeni Dönem Yayıncılık'tan çıkmış olan kitapların arasında toplatılanlar olduğu gerekçesi ile el koymaya çalıştı.

Okurlarımızın ısrarlı tartışmaları ve kararlı duruşları üzerine polisler, tutanak tutarak standdan ayrıldılar.

Ayrıca polisler, çizimlerini Sena Şat'ın yapmış olduğu Daima Çizgi Romanını da, toplatması ya da hakkında hiçbir soruşturma olmamasına rağmen, "isim benzerliği" nedeniyle "inceleme" gerekçesi ile tutanak tutarak aldı.

Ertesi gün yine standlara müdahale eden polis, Jineoloji Akademisi'nin hazırlamış olduğu ve Aram Yayıncılık'tan çıkan 'Jineoloji'ye Giriş' kitabına, yayınevinin buna dair hiçbir evrak, bildirim gelmemiş olmasına rağmen, toplatması olduğu gerekçesi ile el koydu.

Toplatma bahaneleri ile devrimci yayınların halklara ulaştırılmasının engellenmesi kabul edilemez. Sosyalist yayınların dağıtılması engellenemez.

Bolivarcı Hareket Başaracak mı?

Sinan Kaleli

Venezuela'da seçimleri başkan Maduro kazandı. Tahmin edileceği gibi resmi olmayan sonuçların açıklanmasıyla birlikte sokaklar karıştı!

Maduro, sokaklara çıkan "muhalafet" in "faşist darbe peşinde" olduklarını söyledi, ki Ukrayna'daki Maidan darbesini, Minsk'te başarısız olan "Tihanovskaya kalkışmasını", Boliviya'da bir önceki seçimlerden sonra gerçekleşen darbeyi... düşündüğümüzde, Maduro'nun kesinlikle haklı olduğunu söylemek gerek.

ABD ve AB, "şeffaflık" çağrısı yaparken, Latin Amerika'daki emperyalizmin kuklaları (Arjantin, Şili, Kosta Rika, Peru, Panama, Dominik Cumhuriyeti ve Uruguay) derhal "Maduro'nun başkanlığını tanımama" kararı aldı. Rusya, Çin, Küba, Honduras ve Boliviya ise Maduro'yu seçim zaferinden ötürü kutladı.

Emperyalistler Venezuela'da neredeyse bütün seçimlerden sonra aynı numarayı deniyor. Sandık sonuçları açıklanır açıklanmaz emperyalizmin ülkedeki piyonu olan "muhalafet" partileri, "hile var, seçim sonuçlarını tanımıyoruz" diyerek sokaklara çıkıyor. Protestolar, şiddet olayları, ayaklanma girişimleri, darbe çabaları...

Seçim sonuçlarını tanımama, emperyalistlerin son çeyrek asırda giriştikleri neredeyse tüm "renkli devrimlerin" işaret fişegidir. Belarus'tan Venezuela'ya, Boliviya'dan Ukrayna'ya, bu yöntemi her yerde denedi, deniyor.

Burjuva dünyanın "sivil toplum örgütleri", daha önceden çalışılmış şablonlara göre harekete geçerler. Tonla liberal gevezelik, sürekli yinelenen yinelene "değişmez hakikat" haline getirilmek istenen zırvallıklar üzerinden yığınlar etki altına alınmaya çalışılır.

Burada bir parantez açalım. Bu türden örgütler "demokratik kitle örgütleri" değil, "sivil toplum örgütleri"dir. Foncudurlar. Laf olsun diye değil, kelimenin gerçek anlamında "kökü dışarıda" örgütlerdir. Emperyalistlerin yüz yıllık deneyiminin ürünüdürler.

Latin Amerika'da bu yüzyılın başında Chavez ile başlayan halkçı-demokratik yönetimler rüzgarı, ABD liderliğindeki emperyalistlerin defalarca saldırısına uğradı. Darbeler tezgahlandı. Silahlı gruplar oluşturul-

du ve seferber edildi. Venezuela'da Chavez'e darbe yaptılar, başarısız oldular. Chavez'in ölümünden sonra Maduro başkan oldu. Derken Guaido adında bir kukla, ki bugün kimse adını bile hatırlamaz, parlamento başkanı sıfatıyla kendini başkan ilan etti ve emperyalistlerin, onların kuklası OAS (Amerikan Devletler Örgütü) çoğunluğunca desteklendi. Emperyalistlerce planlanan, örgütlenen ve desteklenen, komşu Kolombiya başta olmak üzere kukla rejimler tarafından aktif olarak devreye sokulan "renkli devrim" girişimleri, her defasında bozguna uğratıldı.

Honduras'ta son derece naif halkçı eğilimli başkanı darbe ile alaşağı ettiler. Ama bir sonraki seçimde yine tam ilhak sürecine koşulsuz teslim olacak bir aday değil, "solcu/halkçı" bir aday başa geldi.

ABD'nin sınır komşusu Meksika'da solcu Lopez Obrador, emperyalistlerin tüm müdahalelerine (ve hatta Zapatist Marcos'un karşı kampanyasına) rağmen başkan oldu. Emperyalistlerin "ağzında nahoş bir tat" olarak görevine devam ediyor.

Boliviya'da Morales liderliğindeki MAS (Sosyalizme Doğru) hareketi başa geldi. Bir sonraki seçimi de Morales kazanınca darbe ile alaşağı edildi. Boliviya emekçileri bir yıl boyunca darbeye karşı savaştı, mücadele etti. Ve kazandı.

Nikaragua'da, "devrimle gelip seçimle giden" Sandinistler, yeniden seçimle iktidara geldiler ve dümeni sosyalizme doğru kırıyorlar.

Sözün özü, tüm Latinlerde bir "sol rüzgar" esip durdu. Hala da esip duruyor. Emperyalistlerin tüm dayatmalarına, müdahalelerine rağmen, seçim sonuçları çoğu zaman emperyalistler için "kötü bir sürpriz" ile sonuçlanıyor. Ama nihayetinde bu ülkelerin büyük bir kısmında köklü bir değişim, dönüşüm olmuyor. Emperyalist ajanda için "dönemsel

sapmalar" niteliğinde çoğu. Nikaragua, Venezuela ve Boliviya, bu genel eğilimin istisnası niteliğinde öne çıkıyor.

Nikaragua'daki sosyalist, Boliviya ve Venezuela'daki halkçı-demokratik yönetimler, güçlü halk desteğine, örgütlü militan bir kitle tabanına, hatta Venezuela'da silahlı milislere (Çavistalar) sahipler. Emperyalizmin tüm saldırılarına rağmen ayakta kalabilmelerinin en önemli ayağını bu durum oluşturuyor. Öte yandan "jeopolitik kapişma", bu ülkelere hem hareket alanı sağlıyor, hem dolaylı müttefikler sunuyor.

Maduro yönetimi bu karşı-devrimci kalkışmaya karşı kendi kitle tabanını sokaklara çıkarma eğiliminde. Yoksul kitlelerin devrimci enerjisinin önünü açmak, emperyalist saldırıganlık karşısında işçi ve emekçilere yaslanmak, doğru bir politik tutumdur. Devrimin ayakta kalabilmesinin olmazsa olmazıdır. Ama bu yetmez. Kitlelerin devrimci enerjisi, yukarıdan eylemle tamamlanmak zorundadır.

"Yukarıdan eylem" yani politik iktidara dayanarak gerçekleştirecek devrimci program, devrimin yoluna devam etmesi için gereklidir. Venezuela'daki Bolivarcı hareketin asıl zayıf yönü, işte tam bu noktadır. Halkçı-demokratik yönetim, ancak sosyalizme yönelerek yoluna devam edebilir. Ancak bu sayede varlığını güçlendirebilir. Sosyalizm programını koşullara uyarlayarak hayata geçirmeyen bir halkçı hareket, önünde sonunda yenilmeye mahkumdur.

Venezuela'nın Bolivarcı yönetimi, emperyalizmin çöküş sürecinde olmasından, Rusya ve Çin'in başını çektiği cephenin açık desteğine sahip olmasından, dünya genelinde işçi ve emekçilerin antikapitalist hareketinin sürekli olmasından dolayı şanslı. Bu "şansı" sosyalizme doğru yürümek için kullanıp kullanamayacağını ise zaman gösterecek.

Barzanilerin İhaneti mi?

Taylan Işık

Kürt Özgürlük Hareketi (KÖH), son dönemde G.Kürdistan KDP'sine ve G.Kürdistan Özerk Yönetimi'ne tüm eleştiri oklarını, oldukça sert bir üslupla yöneltmiş görünüyor.

Eleştirin ana konusu, özel olarak Barzanilerin, genel olarak KDP ve Güney Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin Türkiye ile işbirlikçi ilişkiler içinde, Türkiye'nin ilhak ve işgal politikalarını kolaylaştırdığı yönünde.

Eleştiri ve suçlamaların doğruluğundan ve haklılığından kuşquamuz yok. Güney Kürdistan'a egemen olan bu güçler, KÖH'e karşı Türkiye ile, Türk ordusu ve dinci faşist iktidarla işbirliği halinde. G.Kürdistan topraklarında, Türk ordusunun işgal alanlarını genişletmek, gerillaya karşı operasyonlar düzenlemesini kolaylaştırmak için kılavuzluk görevini yerine getiriyor. KÖH, bu iki güç arasındaki ilişkiyi şöyle tanımlıyor:

"Çünkü söz konusu işgal ve ilhak adına her şey Barzanilerin izni, onayı, isteği, desteği ve ortaklığı temelinde yapılıyor. Bu nedenle, Barzanilerin tutumunu belirtmek aslında olayın püf noktasını ortaya koymayı ifade ediyor."

Bununla birlikte, bu işbirliğinin yeni olmadığını altını çizmek durumundayız. 70'li yıllara kadar uzanan bir geçmişi var bu işbirliğinin. Bunu en iyi bilen yine KÖH'dir. KDP-Barzanigillerin işbirliğinin teşhir edilip eleştirildiği aynı makalede bu işbirliğinin tarihinin dökümü yapılıyor:

"1977 Haki Karer'in katledilmesinden itibaren KUK adıyla PKK kadro ve sempatanlarına yönelik az saldırı düzenlemediler. 1985 yazından itibaren TC ordusuyla birleşerek Kürdistan Özgürlük Gerillasına karşı az saldırı yürütmediler! 1992, 1995 ve 1997 saldırıları ise genelde biliniyor. Ekim 1997 tarihinde Türk tanklarını Güney Kürdistan'ın her alanına soktuklarını herkes biliyor."

Şüphesiz, bunlara eklenecek sayısız örnek olay var yakın geçmişte. Ancak bunları sayıp dökmenin ne yeridir ne de zamanı. İşaret etmek istediğimiz nokta, yakın zamana kadar "Ulusal Birlik" çalışmasının başlıca bileşeni kabul edilen KDP -Barzanilerin bu politikalarının bir rastlantı ya da geçici; farkına varılmamış bir hata sonucu olmadığıdır.

KDP-Barzaniler burjuva sınıfa aitler; burjuvalar. Haliyle, politik güç olarak, G.Kürdistan burjuva sınıfının çıkarlarını temsil ederler. G.Kürdistan burjuvazisinin, dolayısıyla kendi sınıf çıkarlarını "ulusal" çıkarların önüne

koymaları eşyanın doğası gereğidir. Bu noktada, yanığı içinde olan, kendi kişisel ve sınıfsal çıkarlarını her şeyin önüne koyan KDP-Barzaniler değil; bu güçlerin kendi "ulusal" çıkarlarını sınıfsal ve kişisel çıkarlarının önüne koyabileceklerini düşünen ya da hayal edenlerdir.

G. Kürdistan başta olmak üzere, Kürdistan'ın tüm parçalarında egemen hale gelen kapitalist üretim ilişkileri, Kürt ulusunun "bütün" bir ulus olmaktan çıkarmış, uzlaşmaz çıkarlara sahip sınıflara ayırmıştır. Onun için Leninistler, Kürdistan politik güçleri arasında "ulusal birlik" tartışma ve umutlarının deyim uygunsuz zirve yaptığı noktada, böyle bir birliğin mümkün olamayacağına işaret etmişlerdir.

Kapitalist üretim ilişkilerinin ayırdığı her ulus gibi, Kürt ulusu da bir yandan burjuva ulus, diğer yandan proleter ulus ve proleter ulus etrafında birleşen emekçiler olarak ayrılmıştır. Bu nokta, Kürt ulusunun tarihsel gelişmesinin bir sonucudur. Haliyle bu tarihsel gelişme noktasını gözardı eden hiçbir değerlendirme kişiyi doğru sonuca götürmez.

Kapitalist özel mülkiyet temelinde yükselen burjuva toplumda, kişisel çıkar temel ilkedir. Bir burjuva olarak Barzaniler için de kişisel çıkar her şeyin üstündedir. Sırası gelmişken, Barzani ailesi içindeki çekişmenin bu "ilke"nin sonucu olduğunu vurgulayalım. Ulusal çıkarlara gelince, bu ancak kişisel ve sınıfsal çıkarlardan sonra kendine yer bulursa söz konusu edilebilir.

Kürdistan işçi sınıfını, emekçilerini, yoksul kitlelerini bu bilinçle eğitmek, aydınlatmak lazım. Esasında Kürdistan işçi sınıfı ve emekçilerinde G.Kürdistan burjuvazisine karşı gerekli sınıf bilinci ve karşıtlığı uzun zamandır var. 2017 Aralık ayında ayaklanma noktasına kadar gelişen isyan, bu sınıf bilincinin açık ifadesi ve kanıtı oldu. Bu ayaklanma, özü itibarıyla G.Kürdistan burjuvazisine karşı emekçi, yoksul kitlelerin ayaklanmasıydı.

Özel olarak G.Kürdistan burjuvazisi, genel olarak Kürdistan burjuvazisi, sermaye birikimi ve sınıf olarak gelişimini emperyalist burjuvazi ve bölge burjuvazisi ile işbirliği yapmakta görüyor. Türkiye'nin işgal ve ilhak politikasını bildiği halde faşist devletle işbirliği yapmaya devam etmesi ve onun askeri konumlanması, KÖH'e karşı askeri operasyonlarını kolaylaştırması ancak bu sınıf bakış açısıyla

doğru biçimde değerlendirilebilir. Kürt ulusunun çıkarlarını Kürdistan burjuvazisini, onun sınıf çıkarlarını gözetken ve temsil eden KDP-Barzaniler değil, Kürdistan proletaryası ve onun etrafında birleşen Kürdistan emekçi sınıfları, ücretli çalışanları ve yoksul kitleleri temsil ediyor artık.

Bu anlamda, Kürt ulusunun özgürlük savaşı artık salt bir ulusal kurtuluş mücadelesi değil, ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesi içeriğini kazanmıştır. Bu yeni bir durum değil elbette. Ancak KDP-Barzanilerin Türkiye ile işbirliği içinde KÖH'e karşı izlediği politika; Türkiye'nin işgal ve ilhak politikası, amacı ve arzusu bilindiği halde Türk ordusunun G. Kürdistan'a yerleşmesinde oynadığı kolaylaştırıcı rol, bu meseleyi tekrar gündeme getirmiştir.

G.Kürdistan'da askeri faaliyetlerini yoğunlaştıran faşist devletin işgal bölgesini genişletmek peşinde olduğu herkesin malumu. Bununla birlikte, dinci faşist iktidarın başının "Pençe hareket bölgesinde çok yakında kilidi kapatıyoruz" biçimindeki açıklaması Irak-Bağdat hükümetiyle birlikte KDP'nin giderek aktifleşen desteği sürecin yeni bir aşamaya doğru ilerlemekte olduğu izlenimi veriyor.

Türkiye'nin G.Kürdistan topraklarını, özellikle Musul ve Kerkük'ü işgal ve ilhak etmek yani kendi sınırlarına katmak istediği biliniyor. Bundan yedi yıl önce faşist Bahçeli, devletin bu plan ve niyetini şöyle açıklıyordu:

"Şartlar oluştuğunda, tarih coğrafyaya dar geldiğinde Misak-ı Milli uyanacak, 81 Düzce'den hemen sonra '82 Kerkük, 83 Musul' deme hakkının önünde hiçbir güç duramayacaktır"

Faşist Bahçeli, bu sözleri bundan yedi yıl önce, üstelik Barzanileri hedef alan bir konuşmada söylemişti. Bu "lokma"nın faşist Bahçeli'nin kursağına takılıp takılmayacağı ayrı bir konu, KDP-Barzaniler bu amaç, niyet ve arzuyu bilerek bugün Türkiye ve dinci faşist iktidarla işbirliğini derinleştirerek sürdürüyor.

Türkiye, ağzının suyu aktığı yerleri ilhak edebilir mi? Bu ayrı bir tartışma konusu. Ama askeri işgalin, Irak hükümeti ve KDP-Barzanilerin yardım, desteği ve yol göstericiliğinde gün be gün genişlediği, yayıldığı bir gerçektir.

Bütün bu işgal hareketlerinin ABD emperyalizminin bilgisi, onayı ve koordinasyonu dahilinde gerçekleştiği de bir o kadar gerçektir.

Bir Rant Ve Talan Hikayesi

K. Taylan Kızıldağ

6 Şubat depremlerinin üzerinden 1,5 yıl geçmiş olmasına rağmen, depremden en çok etkilenen Antakyalı emekçilerin yaşamlarında gerçek anlamda bir şey değişmiş veya düzelmiş değil. Depremde ölüme terk edilip, enkazlar altında bırakılan, tecrit edilip gerçek anlamda devletten bir yardım görmeyen Antakya halkının acıları ve zorlu günleri ise artarak devam ediyor. Deprem zamanında farklı kentlerden emekçilerin ve devrimcilerin yüce gönüllü dayanışması ile ayakta kalan, her şeye rağmen, "Ma Rihna Nihna Hon" yani "Gitmedik Buradayız" şiarı ile yaşama tutunup tüm zorluklara rağmen kentini inşa etmeye çalışan Antakya halkının yaşamları yine sermaye eliyle yok edilmek isteniyor. Depremi "Allah'ın bir lütfu" olarak gören dinci-faşizm, her felakette olduğu gibi, yıkımın kendisini bir fırsata çeviriyor.

Yüz binlerce insanı alelacele kurulmuş, gerçek bir alt yapıdan yoksun, tozun ve kavurucu sıcakların hüküm sürdüğü, 5 m2'lik konteynirlardan oluşmuş konteynir kentlerde yaşamaya mahkum ettiler. Deprem korkunç yıkımının ardından yıkılan kentlerde enkazları kaldırırken, inşaat demirleri için ekolojik tahribat yaratırken, rezerv alan ve acele kamulaştırma projeleri ile emekçi insanların tarlalarına, zeytinliklerine, yıkılmayan evlerine el konulmaya başlandı. Rezerv alan kanunu ile, emekçilerin evlerinin, topraklarının gasp edilmesi yasallaştırıldı. Antakya'da yaşanan tam olarak budur.

Yıkılmayan mahalleler, binalar rezerv alan projeleri kapsamına alındı. Geçtiğimiz günlerde projeye karşı çıkan Antakya halkının eylemleri gündeme damga vurdu. Binaları yıkılmamış ve tadilatını tamamlayıp kendi evlerinde yaşayan ailelerin yaşadığı evlerin elektrik, su abonelikleri kesilerek, sağlam binalar ağır hasarlı tanımlanarak yıkımların önü açıldı. Ancak bu süreçte bölge halkı sermayenin kurumlarına güvensizliğini ortaya koyarak bu projeye karşı mahalle inisiyatifleri kurmaya, Whatsapp gruplarında bir araya gelmeye ve eylemler yapmaya başladı. Yerinde dönüşümün önünü tıkamak ve Antakya'daki emekçileri rezerv alan projesine mahkum etmek isteyen sermaye ve dinci-faşizm, hibe desteğini ve kredileri çok düşük miktarlarda tutarak, depremden yıkılmamış kendi evlerinde zor koşullarda

yaşayan insanları göçerterek, kenti dilediğince inşa etmek istiyor. Üstelik deprem konutları olarak inşa edilen binaların, güçlü yapılar olmadığı, demirinden ve betonundan çalındığı, çabuk yapılarak güvensiz yapıldığı basına yansıyan durumlardan birkaçı. TOKİ şantiyelerinden kamuoyuna yansıyan görsellerde bina kolonlarının dahi doğru düzgün yapılmadığı, deprem konutlarının geleceğin tabut evleri olacağı belirtiliyor. Bununla birlikte şantiyelerde çalışan işçilerin çalışma koşulları çok ağır. İşçiler yeterli İSG önlemleri alınmadan çalıştırılıyor, birçok iş cinayeti gizleniyor, hak gaspları çok yaygın ve işçiler hiçbir şantiyede maaşlarını, özlük haklarını zamanında alamıyor. Rezerv alan ve kamulaştırmalar ile evlerin, toprakların gaspı, enkaz kaldırma ve şantiyeler ile doğanın tahribatı ve ekolojik kırım, şantiyelerde hak gaspları, emek sömürüsü... İşte depremin emekçiler ve doğa açısından bizlere ödetilen faturası!

Yukarıda çizdiğimiz tablodaki tüm bu olumsuzluğa rağmen ve rezerv alan olarak belirlenen bölge sayısı her gün artarken bölgede yaşayan ve evleri yıkılmak istenen emekçiler bir taraftan hukuki yollara başvuruyor, bir taraftan da fiili örgütlenmeler ile bir araya geliyor. Burjuva hukukun her fırsatta sermayeyi koruduğu, onu yasal zırhlarla donattığı coğrafyalarımızda her sorun ancak dişe diş bir mücadele ile aşılabılır. Ayrıca Antakya kent merkezinin uluslararası sermayeye peşkeş çekileceği, TOKİ'ler ve rezerv alan projeleri ile kentin demografik yapısının değiştirileceği, kültürel dokusunun yok edileceği bölge halkının en büyük kaygılarından biri olmaya devam ediyor. Antakya'nın özellikle dinci-faşizme karşı olan, düzenden tutum almayan emekçilerin yoğun yaşadığı bir yer olması, Suriye iç savaşının başlamasından bu yana dinci-faşizmin savaşı yürüttüğü, çetelerin geçiş güzergahlarından biri olduğu için rezerv alan projeleri, TOKİ'ler, acele kamulaştırmalar ile bölge talan edilmeye çalışılıyor.

Ancak sadece Antakya değil, yaşadığımız toprakların dört bir yanı ekolojik yıkımla, sermayenin pervasız saldırıları ile karşı karşıya kalıyor. Ormanlar çok bilinçli bir şekilde yakılarak, maden şirketlerine peşkeş çekilerek, konut yapımına açılarak yok ediliyor. Yüzlerce yıllık zeytin ağaçları,

kadim ormanlar maden sahası, TOKİ şantiyesi, bilmem kimin villası olsun diye yok ediliyor. Yaşadığımız kentler zaten birer cehennem iken, doğamız da katlediliyor. Göller kurutuluyor, deniz kenarları dolgu alanlara dönüştürülüyor, her doğal güzellik sermayenin kar alanına dönüştürülüyor. Sermaye egemenliğinin kendisi insanlığın ve doğal yaşamın geleceği açısından başlı başına bir felaket iken, doğal afetlerin şok doktrinleri ile hem düzenin bekası için hem de talan ve kar politikaları için fırsata çevrilmesi önümüze şu soruyu getiriyor: Bu düzende bizler için bir gelecek mümkün mü? Barınma sorununun olmadığı, doğal afetlerin yaşamlarımızı yok edemediği, ekolojik tahribatın olmadığı, işçilerin sömürülmediği, hepimizin yarınlara güvenle bakabileceği bir dünya mümkün mü?

Elbette mümkün. Aslına bakarsınız büyük insanlığın, yaşadığımız topraklardaki ve dünya genelindeki milyarlarca emekçinin, işçinin bu düzeni yıkmak ve kendi iktidarlarını kurmak dışında başka çözüm yolu kalmadı. Sermayenin egemen olduğu hiçbir yerde ne evlerimiz, ne yaşamlarımız, ne işimiz, ne de geleceğimiz, hiçbir şey ama hiçbir şeyin güvencesi kalmadı. Bu yüzden tıpkı Antakya halkı gibi bir araya gelmek, örgütlenmek, bu düzene karşı çıkmak ve onu yıkıp halk iktidarını kurmalıyız. Bu yarına ertelenecek bir tartışma değil, günün acil ve yakıcı sorunudur. Yaşam bizi kavgaya çağırıyor!

Mücadeleci Sendikalar Çalışma ve Maliye Bakanlığı Önünde

Haziran ayında "Temmuzda Asgari Ücrete Zam Şart" kampanyası başlatan Mücadeleci Sendikalar (DGD-SEN, Dev Tekstil, Enerji-Sen, İnşaat-İş, KATAŞ-SEN, Mağaza Market-Sen, Öğretmen Sendikası, TOMİS) kampanya sürecinden topladıkları imzaları ve işçilerin geçim sıkıntısını ilişkin sorunları içeren dosyayı iletmek üzere 29 Temmuz Pazartesi günü Ankara'da Çalışma Ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önündeydi.

Çalışma Bakanlığı önüne gelen sendikalar polisin keyfi engeliyle karşılaştı.

DGD-SEN Genel Başkanı Neslihan Acar "İşçileri katledenlerin, sermaye sahiplerinin, girdiği Çalışma Ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı işçi, sendikaları giremiyor. Soma'da 301 işçiyi katledenler elini kolunu sallayarak giriyor, iti kopuğu giriyor. İşçileri satan konfederasyonlar toplantılar yapıyor. Burada direnen bir avuç sendika sizin barikatınızla karşılaşıyor. Milyonlarca işçiye ve bu sendikalara yapılan aşığılamayı kabul etmiyoruz. Bakanlığa tavsiyemizdir, işçileri içeriye almıyorsa gitsinler Koç'ta, Sabancı'da oda kapatsınlar, tasarrufa buradan başlasınlar" dedi.

Sendikalar polis engelini tanımayarak Çalışma Bakanlığı önüne geldi ve "Sefaleti Kabul Etmiyoruz İnsanca Yaşamak İçin Ücretlere Şimdi Zam" pankartı açarak basın açıklamasına başladı.

DEV TEKSTİL'den Okan Karaçam, "Kamu tasarruf tedbirleri açıklıyorlar ama kamu emekçilerinin kazanılmış haklarını tırpanlıyorlar. Ama diğer taraftan 'İtibardan tasarruf olmaz' diyorlar. Bizler İnsanca Yaşayacak Ücret İstiyoruz" dedi.

Ardından Mücadeleci Sendikalar adına ortak basın metnini Öğretmen Sendikası'ndan Mahmut Yıldırım okudu. "Bizler, 8 sendika olarak işçilerin, emeklilerin 'Açlık sınırı altında ücretlerle değil, insanca yaşamaya yetecek bir ücret hakkı' talebiyle 1 Haziran'da 'Temmuz'da zam şart!' kampanyası başlattık. Kampanyamızı İstanbul, Ankara, İzmir, Tekirdağ, Kocaeli gibi işçi ve emekçilerin yoğun yaşadığı kentlerde farklı işkollarından sendikaların, derneklerin katılımıyla daha geniş kesimler tarafından sahiplenmesini sağladık" dedi.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na sunulmak üzere yürüttükleri imza kampanyası ile on binlerce imza topladıklarını, asgari ücretle çalışan işçilerin oranının yaklaşık %50 düzeyine ulaştığını, asgari ücretin artık ortalama ücret haline geldiğini belirten Yıldırım "Düşük ücretlerle geçinemeyen, temel insani ihtiyaçlarını karşılayamayan, karnını doyurmakta zorlanan işçiler fazla mesai ile bir parça rahat nefes alabileceğini düşü-

nüyor. Bundan dolayı sefalet içinde bir yaşam karşısında, insanı tüketen uzun çalışma saatlerine tahammül ediyor. İşçiler, ay sonunu getirebilmek için fazla mesai, ek iş, borçlanma vb. gibi yöntemlere başvuruyor" dedi.

Hükümetin 'asgari ücret artarsa enflasyon artar' açıklamasına "Ücretler arttığı için fiyatlar artmıyor, fiyatlar arttığı için ücretler artıyor. Asgari ücretin ve ücretlerin artmaması yoksulluğun artması demektir" şeklinde yanıt veren Yıldırım, taleplerini ise şöyle sıraladı:

-2024 Aralık ayı beklenmeden derhal Temmuz'da asgari ücret ve emekli maaşları ile tüm çalışanların ücret ve maaşlarına insanca yaşamaya yetecek bir düzeyde zam yapılmalıdır.

-İşçilerin vergi yükünü artıracak vergi yasaları iptal edilmeli, gelir vergisi dilimlerinin ücretlere yönelik baskısı son bulmalıdır.

-Halihazırda geçerli olan çalışma süreleri insanca çalışılabilecek bir süreye indirilmesi gerekir. -İşçilerin sendika üyesi olmak, sendikal faaliyet yürütmesinin önündeki yasal ve fiili olarak çıkarılan tüm engeller kaldırılmalıdır.

Mücadeleci Sendikalar Çalışma Bakanlığı'na imzaları ve raporu teslim ettiklerini fakat görüşecekleri bir muhatap bulamadıkları belirterek bu durumu protesto etmek üzere Hazine ve Maliye Bakanlığı önünde giderken yine polisin keyfi engeliyle karşılaşıncı sloganlarla oturma eylemine geçti. Polis sendikaları kararlılığı üzerine Hazine ve Maliye Bakanlığı önüne gitmesini kabul etti.

Maliye Bakanlığı önünde konuşan DGD-SEN Genel Başkanı Neslihan Acar, iki buçuk aydır 'Geçinemiyoruz' diyen herkesin sesi olmaya çalıştıklarını belirtti. Ankara'ya geldiklerinde topladıkları imzaları vermek ve taleplerini

iletmek için Çalışma Bakanlığı önünde saatlerdir bekletildiklerini söyleyerek, "Milyonlarca işçinin, emekçinin, geçinemeyenin sesini duyurmak istedikleri ve eyleme bile gerek olmadan görüşmesi gereken Çalışma Bakanlığı sendikalarla görüşmekten kaçınıyor. Bunun bir ayağı Çalışma Bakanlığı ise bir ayağı da Şimşek Programı dedikleri tasarruf tedbirleri açıklayan, her gün emekçileri vergi yüküyle inleyen, ümüğümüze basan Maliye Bakanlığ"dır" dedi.

"Canımız, kanımız, çocuklarımızın emeği bir avuç kan emici asalak sürüsü holdinglere akıyor. Bize her gün vergi üstüne vergi bildiriyorlar. 7 yaşındaki çocuğumuz da işçileşti, 80 yaşındaki anamız babamız da işçileşti" diyen Acar, memleketin her yerinden 'Geçinemiyoruz' çığlıklarının yükseldiğini ve Ankara'nın sokaklarında ve bakanlıklarda bunun uğultusunu en güçlü şekilde duyduğunu belirterek "Yanyana gelmek mücadele etmek, o sermayenin yanında hizalanan sendikalara karşı onuruyla, ilkesiyle, nerede bir işçi direnirse, nerede bir insan haksızlığa uğrarsa sağlam bir şekilde yanında duran sendikalarla mücadele etmek zorundayız. Ve mevzi burasıdır. İşçi ve emekçiler bu mevzide buluşacak ve birlikte dövüşeceğiz. Yan yana gelirsek, güçlerimizi birleştirecek bütün barikatları aşabiliriz" dedi.

Maliye Bakanı'na seslenerek, işçilere her gün daha fazla vergi yükleyerek işçileri açlığa yoksulluğa, ölüme mahkum ettiklerini belirten Acar, "Orta vadeli planınıza karşı 81 ilde direnişi yeniden başlatıyoruz. Mevzimiz de burasıdır, stadımız da burasıdır. Bundan sonra bir direniş alanımız da Ankara'dır" dedi.

Mücadeleci Sendikalar. "Direne Direne Kazanacağız" sloganıyla ve mücadeleyi sürdüreceğini vurgulayarak açıklamayı sonlandırdı.

"Kendi Arazilerine Değil Bizim Zeytinliklerimize Konut Yapacaklar!"

Serpil Ünal

Hatay'ın Kırıkhan ilçesine bağlı Kurtlusoguksu Köyü'nde zeytinlikler tapudan düşürülüp TOKİ'ye devredildi. Bu kararı 3 hafta önce tesadüfen öğrenen köylüler TOKİ'nin göz diktiği içinde evlerinin de bulunduğu zeytinlikleri arazide nöbet tutmaya başladı.

Geçtiğimiz günlerde "depremzedelere TOKİ konutları yapılacağı" bahanesiyle jandarma eşliğinde evlerin ve zeytinliklerin bulunduğu araziye iş makineleri geldi.

Köylülerin tepkisi üzerine inşaat şirketi elemanları topraktan numuneler alarak araziden ayrılmak zorunda kaldı.

Kurtlusoguksu Köyü'nde ailesinin geçimini sağlamaya çalıştığı arazisi hiçbir bildirimde, uyarıda bulunmadan hazineye devredildiği ortaya çıkan Nigar Arık gazetemize yaşadıkları durumu aktardı.

Nigar Hanım merhaba, depremden sonra TOKİ konutları yapılması için istimlaklar oluyor. Ya da insanların zeytinliklerine, bahçelerine iş makineleri giriyor. Sanırım sizin bahçenize de girmiş yıkım için araçlar.

-Evet. Devlet zeytinliklerimize, tapulu yerlerimize tapuyu düşürerek, el koymuş. Oraya TOKİ yapacaklarmış. Bu araziler dedelerimizin dedelerinden

kalma, zeytinlerimiz var içinde. Tabi evimiz de var, evlerimiz daha doğrusu. Evlerimizi yıkıp, zeytinleri kesip oraya TOKİ yapmaya karar vermişler. Ama Kırıkhan'da 4000 dönüm hazine yeri var. Oraya yapılmıyor evler. Mesela babamın evinin karşısında çamlar var, zamanında bizim köye ekilmiş, onları kestirdiler, oraya da yapacaklar. Bizim zeytinliklerimizi de kesecekler. Biz de onlar kesilmesin, evlerimiz, yerlerimiz, köyümüz gitmesin elden diye bir mücadele veriyoruz.

Şimdi sizin yeriniz tam olarak nerede Hatay'da?

-Kırıkhan Kurtlusoguksu Mahallesi.

Peki size hiç bildirim falan geldi mi?

-Hayır, hiç kimsenin haberi yok. Tesadüfen köylünün biri e-devletinden işlem için tapuya bakıyor, tapusunun olmadığını fark ediyor. Sonra konuşurlarken ona söylüyor, buna söylüyor. Millet bakınca tabi anlıyorlar neyin ne olduğunu. Araştırıyorlar. Hiç tebligat, hiçbir şey yok. Gelip söylememişler bize.

Peki nasıl bir mesajla karşılaştınız? E-devlette nasıl bir işlemle karşılaştınız?

-Bazı kişilerin tapularına şerh konulmuş. E-devletten bakınca görünmüyormuş. Tapudan bunu araştırıyorlar.

Ancak tapuya gittiklerinde söylemiyor o zaman, 'sizin tapunuz düşmüş' diye o zaman?

-O kadar net bilmiyorum, ama böyle tesadüfi bir olayla öğreniyorlar.

Siz de mi öyle anladınız? Tabuya bakınca mı anladınız el konulduğunu?

-Zaten bu tabu meselesi ortaya çıkınca, herkes yakın oturuyor, haberleşiyorlar birbirleriyle. Ondan sonra olay ortaya çıkıyor. Bu sefer avukat tutmaya çalışıyoruz falan. Ama bu arada jandarma, bu TOKİ'nin elemanlarıyla sondaj yapacağız, ölçüm yapıyoruz, araziye bakıyoruz diye geliyorlar işte. Jandarma da bize diyor, 'sizin gitmeniz lazım. Sizin değil artık burası. Burası devletin, siz burada suç işliyorsunuz' diyor.

Bir de siz işgalci oluyorsunuz kendi toprağınızda.

-Evet öyle oluyoruz maalesef. O yüzden biz de böyle çok yerlere yazdık, sosyal medya hesaplarına falan, insanlarla tanıştık böylece.

Peki sizin ne kadarlık bir arazi söz konusu böyle tapudan düşürülen?

-Şimdi şöyle bu tapu müşterek tapu. Dedelerden beri geliyor. Babamın iki yerde arazisi var. Biri 5 dönüm 900 metre. Yani hemen hemen 6 dönüm kadar. Evimizin önünde de zeytin ağacımız, meyve ağacımız var. Orası da yaklaşık 4-5 dönüm diyebiliyorum.

Çok kişinin orada çok kişinin hakkı var. Zeytini var, ondan sonra evi gideler çok.

Şu an evi yıkılan var mı?

-Şu an evi yıkılan yok ama yıkılacak olan 40 civarı ev var.

Ooo o kadar çok.

-Tabi tabi 650 dönüm bir arazi sadece. Ama bu sadece bir yer.

Yani sizin sadece bölgenizde bu kadar araziye alıyor yani.

-Evet. Köyde emin değilim ama daha başka yerlere de el konulmuş gibi konuşmalar geçti. Yani bizim köyün çoğuna 1.700 konut yapılacakmış. Düşünün siz. 650 dönüme 600 veya 666 civarı bir apartman yapılacakmış.

Peki size evinizin yıkılmasıyla ilgili bir evrak geldi mi size?

-Yok. Öyle bir şey yok. Ama oldu bittiye getirmeye çalışıyorlar. Köylü uyanmadan, kimse bir şey anlamadan biz ağaçları yıkalım. Ondan sonra ağaçlar gitti mi ne yapacaklar gibi düşünceleri olmalı.

Araziye direkt giriyorlar herhalde? Sizde söktüler mi peki ağaçları?

-Şöyle, biz akşama kadar bekledik, jandarmalarla falan. Onlar bizi göndermeye çalıştı ama biz bekledik. Ağacımızı kestirmedik. Ama küçük, yeni ekilen fidelerden çok ezildi.

İş makinası ile geldiler değil mi?

-Tabi, tabi. Büyük kamyonlarla. Kamyonlar dönerken ezdi. Yani hatta makine dün oradaydı. Oradan numune mi almışlar artık, böyle yuvarlak yuvarlak delikler açılmış.

Zemin araştırması yapıyorlardır. Ama şimdi zeytinlik yerde apartman durur mu yani bilmiyorum.

-Bizim yerden de su da çıkıyor alttan. Yapılacak, ama zemin sağlam değil. Ama adamlar inatla orada, o ağaçlar kesilsin diye uğraşiyor. Başka hiçbir şey yok. (...) Diyorum ya, alttan su çıkıyor. Ondan sonra 'sağlam' denecek, sağlam bir yer yok. Hazine arazisi var hemen yakında. Bomboş. Oraya bir şey ekemezsin, dikemezsin. Boş yani taşlık bir yer. Daha sağlam orası. Ama oraya yapmıyor.

Oradaki etnik dokuyu yok etmeye çalışıyorlar gibi görünüyor. Çünkü daha önce başka bir yerlere de benzer şeyler yaşanmıştı. Zemin etüdü yapanlar da Mimarlar Odası falan 'buraya bina dikemezsin' diyorlardı. '500 metre ileride kayalık, kıraç devlet arazisi var' diyorlar. 500 metre ötede -ki esas ev yapılacak yerler böyle yerler- diyorlar ki, 'niye orası değil de bizim tarlamız, bizim zeytinimiz?'. Gerçekten gördüğüm yerlerde hepsi ya buğday ekili ya zeytin var.

-Yani resmen ağaçları katletmek, başka bir şey değil... Ağaçları bakmak büyütme yıllar alıyor. Bakın biz oraya bir ev yaptık. 9 sene sürdü. Paramız yoktu, azar azar yaptık. Babam 74 yaşında adam. Çıksa bu saatten sonra. Kırıkhan zaten yerle bir oldu. Ev bula-maz. 10 bin lira bir emekli maaşı. Bu adam bununla nasıl geçinecek. Burada kiralar 20-25 bin oldu. Kiralar arttı. Kötü yani. Adam nasıl geçinecek. Ev kirasını nasıl verecek. Ne yiyecek, ne içecek.

Kardeşim var. Yeni bebeği oldu mesela. O nasıl geçinecek. Belli bir

iş yok. İnşaat işi olursa gidiyor. Yani herkesin böyle. Köydeki evler böyle herkesin sorunlu. Ya adamlar zorla bir ev yapmışlar. Evlerinden ne istiyorsun. Arazi, yer varken, senin hazine yerin varken, neden oraya yapmıyorsun. Millet o zeytinlerle geçim sağlıyorlar. Babam mesela diyor, 'kızım ben mahvoldum. Ağaçların başında bir sürü zeytin var, toplamaya bile fırsat veremeyecekler'. O hasatı biz toplamazsak yarın toplatmayacaklar. O adam onu bir sene kırıp kırıp harcıyor. Satabilirse satıyor, onunla evinin eksikliğini alıyor.

Topladıkça topladıkça ihtiyaç gidermeye çalışıyor. Kimini yağ yapıyor, öyle ihtiyaç gideriyor yani bir şekilde.

-Aynen.

Peki siz birkaç aile bir arada mısınız? Yoksa siz tek bir aile misiniz?

-Bizim köyümüz kalabalık. Yani arazi olarak hepsi birbirine bağlı. Yani yan yana hepsi.

Anladım. Giderse hepsi birden gidecek yani.

-Tabi, tabii. Mesela birisi aramızda yol var hemen karşımızda, birisi az daha ilerimizde karşımızda....

Kaç hane var böyle yaklaşık söyleyebilir misiniz?

-Hane olarak yani yıkılacak ev mi? 40 civarı ev var.

O da az değil yani. 40 aile ne demek! Kaç kişi yapar.

-Şimdi mesela biz de Gamze'deyiz. Benim evim yıkıldı. Yeri geliyor ben de babamın yanına gidip geliyorum. Kız kardeşim gidip geliyor. Yani ne oluyor; bir sürü kişiye zarar yani.

Tek bir aile kalmıyor ki. Sıkıntısı olan gel, oğlum kızım biraz burada idare et. Ve yahut bir akrabası oluyor. Gelin diyor, bir zaman burada idare edin. Hani geçinebilecek olunca, bir yer bulunca gidersiniz. Yer de yok, gidebileceği ki zaten. Hani parası da olsa yer yok.

-Evet, evet. Benim eşyalarım mesela, evim yıkıldı eşyalarımın bir kısmı annemlerde. Yarısı mesela eşimin annesinde. Birazı eşimin halasında. Yani biz zaten perişanız. Daha depremzede evlerini yapıp sen insanları oturtamadın. Biz konteynerde kalıyoruz akşama kadar. Buralar sıcak. Hayvanlar çıktı artık. Yılan, akrep her şey var. Biz arada işte eşimin arazilerine gidip de temiz hava alıyoruz. Ondan sonra adam gibi yemek yiyoruz.

Peki eklemek istediğiniz bir şey var mı Nigar hanım?

-Vallahi sesimizi keşke herkes duysa da; bizim çektiklerimizin, yaşadıklarımızın üzerine daha da tuzu biberi oldu bu olay. Bizim köyümüzden ellerini çeksinler. Nereye yapıyorlarsa yapsınlar.

Orada birlikte bir şey yapmayı düşünüyor musunuz? İleriye dönük haberdar olup, takip etmek için.

-Bizim diyelim ki, dün değil önceki gündü, jandarma gelmiş. TOKİ'nin taşeron firması gelmişler ölçüm yapmaya. Ondan sonra sondaj kurmaya... Biz de hemen toparlandık, gittik. Ben de burada eşime dedim, hemen biz de gidelim. Böyle şeylerde hemen toplanmaya çalışıyoruz. Ama onun haricinde belli bir şey yok. Olursa da sizi bilgilendiririz. Resim atarız.

Anlattıklarınız için teşekkür ederiz.

Sözde Yumuşama Gerçekte Faşizm

Genç Bir Okur

Yerel seçimlerde göze batan başlıca üç parti vardı. Bunlar AKP, CHP ve DEM Parti idi. AKP büyük bir hezimete uğramış, halk ekonomik sıkıntılara ve baskılara karşı sandıkta AKP'ye tepki göstermiş, iktidardaki burjuva kliğine uyarıda bulunmuştu. Halk AKP'ye ufak çaplı grevlerde, yerel seçimde sandığa gitmeyerek veya başka burjuva partilerine (CHP ve YRP başta olmak üzere) oy atarak tavrını koydu.

AKP seçimlerde aldığı hezimetin halkın üzerinde kurduğu faşizmini arttırarak, Kürt ulusunun demokratik iradesini tanımayarak ve kayyum atayarak, ayrıca Rojava ve Kuzey Irak'a yeni operasyon hazırlıkları yaparak yaşadığı hezimetin acısını çıkartmak istiyor.

Kürt ulusu önce Van (Wan) ardından Hakkari (Colemerg)'ye atanan kayyumlara karşı özlemini çektiğimiz haklı bir direniş örneği gösterdi. Bu direnişlere Türkiye ve Kürdistan'ın ilerici/devrimci kesimlerinden destek geldi. Devrimci ve ilerici kesimler Kürt ulusuna yapılan bu haksızlığa karşı. Dinci faşist AKP'ye karşı Kürt ulusuna destek verdi. Direnişler karşılık buldu, faşist hükümet Wan'dan geri çekilmek zorunda kaldı. Bu esnada gözaltına alınan ve işkencelere maruz kalan vatandaşlar ve devrimcilerde oldu. Sonuç olarak Kürt ulusu haklı direnişinde hakkını aldı ve direnişin sembolü bir Kürt gencinin gülümsemesinde kendisini gösterdi.

Burjuvazinin kuklalarından birisi olan Bahçeli bu konu hakkında şöyle diyordu: "Türkiye Cumhuriyeti sandıkta kurulmamıştır. Herkes aklını başına almalı, rüzgar ektiği müddetçe fırtına biçeceğini unutmamalıdır."

Bu ifadeler bize dinci faşist devletin Kürt ulusu üzerine baskı kurmaya devam edeceğini, onların demokratik haklarını hiçe sayacağını göstermektedir.

Peki bu esnada dar görüşlü sosyal şovenlerimiz ve reformistlerimiz ne yapıyorlardı? Onlar kendileri için gereğinden fazla cesaret göstererek faşist devlete karşı söz yükseltiyorlar, demokratik taleplerde bulunuyorlar veya çözümün parlamentoda olduğunu ifade ederek laf kalabalığından başka bir şey yapmıyorlardı. Biz en başından beri reformistlere kurtu-

luşun AKP'den kurtulmak demek olmadığını, parlamentarizm demek olmadığını anlatmaya çalıştık. Kurtuluş sokakta mücadele vererek, proletarya diktatörlüğünü kurarak gelecek. Bunca yıldır seçim deneyimlerinden sonra hala kurtuluşun seçimlerde olduğunu iddia edip kendilerine Marksist-Leninist diyenler büyük bir tutarsızlık içindedirler. Marks, Engels ve Lenin proletaryanın devleti zorla ele geçirmesi gerektiğini bize kanıtladı. Kapitalizmi yıkacak güçleri (proletarya ve devrimci kitleler) pasif hale getirip onları "oy" olarak gören ve kısa vadeli taleplerin elde edilmesini büyük bir başarı olarak görüp devrim şiarından uzaklaşan küçük burjuva devrimcilerinin ne Kürt ulusal sorunu konusunda ne de devrimin nasıl olacağı konusunda gerçekçi, bilimsel bir tez ve pratik beklemek büyük bir zaman kaybı ve hüsrandır.

Bu direnişlerin ardından ilginç

bir şekilde Kuzey Kürdistan'ın birçok bölgesinde yangınlar çıktı. Dersim, Mardin, Diyarbakır ve Siirt'te birçok tarla ve köy yangında kül oldu. İnsan ve hayvan kayıplarının da olduğu bu yangınlarda devletin ihmalsizlikleri dikkatten kaçmadı. Yardımlar çok geç gitti, bu yüzden olması gerekenden fazla alan kullanılamaz hale geldi ve ölümler yaşandı. Yangınların söndürülmesinde devletten çok halkın dayanışması daha etkili oldu. Mardin Tabip Odasının raporuna göre hem karadan hem de havadan müdahale konusunda geç kalınmış, bu da yangının yarattığı kötü sonuçların etkisini arttırmıştır. Kent Koruma ve Dayanışma Platformu'nun raporuna göre ise "Köy sakinleriyle yapılan görüşmelerde, elektrik direklerinin 1987 yılında kurulduğu, 37 yıllık süreç içerisinde bakım ve onarım çalışmasının yapılmadığı, olağan dışı durumlar karşısında oluşabilecek zararlara dair gerekli

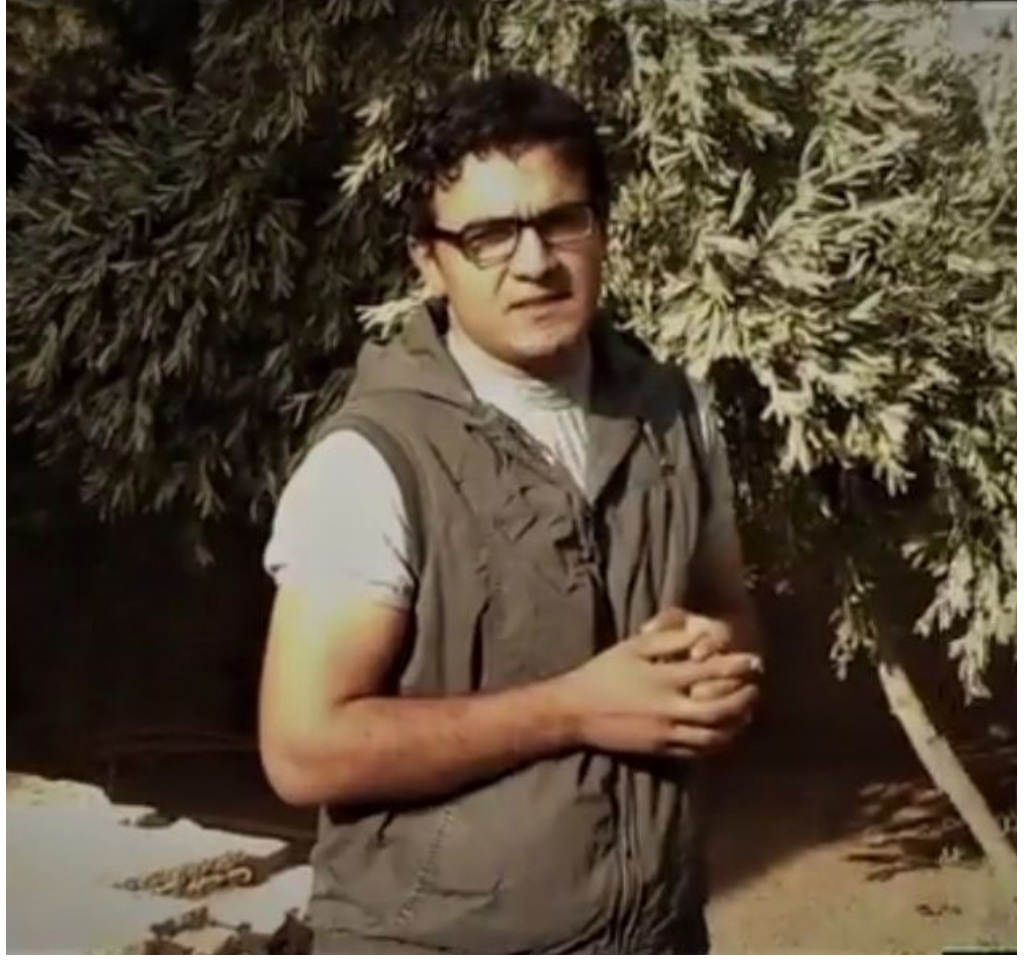
önlemlerin alınmadığı, afet süreçleriyle ilgili herhangi bir bilgilendirme ve hazırlık çalışmasının yapılmadığı bildirilmiştir." Konu Kürdistan halkı olunca faşist devlet ne Kürdistan halkının haklarını tanır ne de zor zamanlarda yanında olur. Bu olgu tarihsel deneyimlerle ve şu anda içinde bulunduğumuz durumlarda da görüldüğü üzere bu böyledir.

Tüm bunlar olurken burjuvazinin muhafazakar olarak temsil edilen tarafı ile Kemalist tarafı perde arkasında anlaşmalar yapıyorlar, yeni oluşan siyasi atmosferden çıkarlarını sağlama almaya çalışıyorlar. Burjuvazinin bu taraflarını temsil eden AKP ve CHP liderleri bunu yumuşama olarak kamuoyuna aktarıyor ve olumlu karşılıyorlar. Burjuvazinin farklı taraflarının u konuda tabii ki çıkarları var çünkü orta doğuda ve iç siyasette göze çarpan bazı olgular var. Öncelikle burjuvazi devrimcilere ve Kürt ulusuna karşı içerde ve dışarıda bir saldırı hazırlığında. AKP bu yüzden Rojava ve Kürdistan bölgesine yapacağı saldırılarda CHP ile temsil olunan burjuvaziyi arkasına alma hazırlıkları yapıyor. Ayrıca Türkiye orta doğudaki bazı çelişkilerden faydalanıp kendi hegemonyasını arttırma derdinde, Türkiye'nin uzun bir aradan sonra yaptığı Irak ve İran ziyaretlerini bu anlamda kanıt olarak gösterebiliriz. Orta Doğu'da çatışmalar ve çelişkiler artarken Türk burjuvazisi safları sıklaştırmakta, ortak çıkarlar doğrultusunda hareket etmektedir. CHP ise bunu fırsat bilerek sandıktaki gücüne sokaktaki hareketleri de eklemleyerek gücünü arttırmaya çalışmaktadır. Yani artan tepkiler sonucu gençliğin militan mücadeleye olan ilgisini, emekçilerin ve emeklilerin haklarını alamamalarından doğan huzursuzluğu düzen içinde tutma görevini üstlenmektedir.

Sözde yumuşama gerçekte faşizm dediğimiz bu süreçte Kürt halkı ve devrimciler her zamankinden daha dikkatli olmalı. Çünkü CHP sokaktaki kitleyi yanına çekmeye çalışmakta, kendisini sosyal demokrat/devrimci bir parti olarak göstermekte ve işçi sınıfını ve devrimcileri yasal sınırlar altında tutmaya çalışmaktadır. Kürt ulusunun taleplerini de kendi kirli politikalarına alet eden CHP, gelecek seçimlerde Kürt ulusuna ve Kürdistan'a özel bir ilgi göstermeye çalışacak, onların oylarına talip olacaktır. Bize bu noktada çok daha fazla görev ve sorumluluk düşmektedir. Görüldüğü üzere burjuva klikleri safları sıklaştırmakta ve partilere bazı görevler vermektedir. Biz onların bu oyunlarını bozmaya çalışmalı, halkı doğru noktada yani devrimci bir parti altında örgütlemeye çalışmalıyız.

Gassan Kanafani'nin dediği gibi "Siyasi gelişme tabandan başlamalıdır."

Poyraz Yoldaş Ölümsüzdür

Leninist Gerilla Birlikleri, bugün sosyal medya üzerinden yaptıkları açıklama ile "Devrimci bir emekçi, sıra neferi, Leninist savaşçı Poyraz Hevi (Kenan Zengin) yoldaşımızı ölümsüzlüğünün 2. yılında saygıyla anıyoruz" dedi.

Açıklamada, "Poyraz yoldaşımız, Leninist militan olarak düşmana karşı mücadele etmiş, düşmana tutsak düşmüş, faşizme uzlaşmaz ve yatışmaz bir öfkeyle doluydu. Devrimci mücadelede pek çok alanda görev aldı. Son görevi Leninist Gerilla olarak savaşın geliştirilmesiydi." diyerek, Poyraz yoldaşa dair açıklamalarını kaybının ardından değil, çeşitli güvenlik tedbirlerinin alınması, örgütsel çalışmanın düzenlenmesi gibi sebeplerden dolayı gecikmeli olarak yapıldığını açıkladı.

Ölümsüzleşmesinin 2. yıldönümünde Kenan Zengin'in artık Leninist Gerilla olarak selamlanması gerektiğini söyleyerek yaptıkları açıklamada Kenan Zengin'in işçi sınıfı saflarından devrimci mücadeleye katıldığı ve gerilla alanında görevlendirilmeden önce mücadelenin çeşitli alanlarında görev aldığı özetlendi. Daha sonra milis faaliyetlerinde görev alan yoldaşın pek çok çatışmalı eylemde Leninist milis olarak en önde yer aldığı, mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda askeri bilgisini ve deneyimini arttırmak için pratik askeri-politik eğitim sürecinde yer aldığı

ve Rojava alanında da görev alarak partinin enternasyonal mücadele alanında Kürt-Türk halklarının mücadelesinin örgütlenmesinde yer aldığı anlatıldı.

Türkiye topraklarında askeri faaliyetin geliştirilmesi için çalışmalarda görev aldığı, tutsak düştüğü, özgürlüğünün ardından da hiç beklenmeyen bir şekilde, kalp rahatsızlığından dolayı genç yaşında hayatını kaybettiği anlatılan açıklama, "İşçi sınıfının bir savaşçısı olarak Poyraz yoldaş, devrimci işçi sınıfına yürünecek yolu gösteriyor. İşçi sınıfı tarihsel görevi uğruna mücadelede, yeni bölükleriyle kavgaya atılırken, tıpkı Poyraz yoldaş gibi, tıpkı Sinan Yoldaş gibi öne, en öne atılmalıdır. Emperyalist kapitalist sistem bizlere insanlığın yok olmasına varacak bir savaşı dayatıyor. O halde görev, silahlı devrimci mücadeleyi ilerletmektir. Faşizmi, kapitalizmi, emperyalizmi ortadan kaldırmaktır. İşçi ve emekçiler tıpkı Sinan gibi, tıpkı Poyraz gibi savaşa katılmalıdır, gerilla saflarında yer almalıdır. Yaşam dünya çapında komünizme akıyor. Poyraz Yoldaş Ölümsüzdür! Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür! Ya Devrim, Ya Ölüm!" denilerek sona erdi.

Devrim savaşçısı, Leninist gerilla Kenan Zengin (Poyraz Hevi)'i selamlıyoruz.

NOT: Leninist.net'ten özetlenerek yayınlanmıştır.

"112 Alarm Veriyor"

SES İstanbul Şubeleri, 26 Temmuz'da "112 Alarm Veriyor" diyerek Avrupa İl Ambulans Servisi Başhekimliği önünde bir basın açıklaması yaptılar.

"Sağlık Alarm Veriyor" pankartı açan sağlık emekçileri, "İş yükü, Mobbing, Şiddet, Artık Yeter", "Ambulans Yok, Olanda Da Personel Yol", "Abe Sıcahtır, Ambulansların İçini Bir Görsen", "Hastalar Bekliyor Ama Araç Hurda, Çalışanlar Tükenmiş", "Sağlıkta Tasarruf Olmaz" dövizleri taşıdı.

Sağlık emekçileri adına basın metnini 112 çalışanı olan SES Bakırköy Şubesi Hukuk Sekreteri Akın Delen okudu. Konuşmalara SES Bakırköy Şube Genel Sekreteri Ertan Taştan moderatörlük yaptı. Okunan basın açıklamasının ardından TTB adına da Yönetim Kurulu Üyesi Fikret Aydın bir konuşma yaptı.

Sağlık emekçileri basın açıklamasında "İstanbul 112 Ambulans çalışanları olarak ve SES İstanbul Şubeleri ile birlikte, yaşanan gelişmeler nedeniyle bu açıklamayı yapmayı zorunlu buluyoruz! Öyle bir noktaya gelmiş bulunuyoruz ki, araçlar hurdaya dönmüş durumda, her an arıza veriyor. Personel yetersiz, çalışanlar tükenmiş durumda. Ambulansa ihtiyaç duyan acil hastalar hizmete ulaşmakta zorluk çekiyor. Halkımıza ve kamuoyuna sesleniyoruz; Acil hastanız için yarım saat beklemek ister miydiniz?" diyerek Ambulans ve Acil Sağlık Hizmetleri'nin sağlık sisteminin en önemli ayaklarından birini oluşturduğunu, hayat kurtarmanın olay yerinde başladığını ancak acil hastaya gidecek ambulans olmadığını vurguladı.

2022 verilerine göre Türkiye genelinde bakanlığın acil yardım ambulansı başına ortalama 14.870 kişi düşüyor. Ancak İstanbul'da ambulans başına düşen nüfus, Türkiye ortalamasının yaklaşık iki katı yani 28.356 kişi. Ve son 6 ayda yaşanan ambulans arızaları buna eklenince İstanbul'da neredeyse 100 bin bir ambulans ekibi düşüyor. Araç filosunda yaşı 10 seneyi aşkın çok sayıda ambulans var ancak mevzuat gereği bu araçların 10

yıldan eski olmaması gerekiyor. Defalarca arızalanan ve tamir edilen araçlar yeniden arızalanıyor. Az sayıda ambulans ile günün 24 saati canhıraş hizmet vermeye çalışan saha ve Acil Çağrı Merkezi çalışanları insanüstü bir çaba ile bu açığı kapatmaya çalışıyor. İş yükü zaten ağır olan çalışanların sırtına yeni yükler biniyor.

"112 emekçileri ne sahipsiz, ne köledir! Bizler her geçen gün kötüye giden çalışma koşullarının derhal iyileştirilmesini istiyoruz. Yaz aylarının bu kavurucu sıcaklığında araçlar klima-sız! Havalandırma ve iklimlendirme sağlık hizmetlerinin olmazsa olmazıdır. Hastaların sağlığı, çalışanların iş sağlığı ve güvenliği, tıbbi araç gereç ve ilaçların muhafazası için iklimlendirilme zorunludur. Yaz aylarında ambulans arka kabinleri 50 dereceye çıkmaktadır. Bir an önce araç klima arızaları giderilmelidir" diyen SES'li emekçiler soruyor: "Haftada 2 gün, günde 3 ambulansı klima arızasına göndererek yaz aylarında klima arızalarını nasıl gidermeyi düşünüyorsunuz?"

"İstanbul 112 çalışanları olarak öfkeliyiz! Bütün bu olumsuz tablonun içinde, günlük ortalama 3000 acil olaya müdahale ediyoruz. Yaşanan

bütün aksaklıklar dönüp dolaşıp biz çalışanların sırtına biniyor. Bir vakadan diğer vakaya koşturuyoruz. Yani fedakârlığı hep bizim yapmamız isteniyor ama yetkililer kılını kıpırdatmıyor! İstasyon koşullarımız kötü, yemek saatlerimiz belirsiz, günlük görevlendirmelerle bir ilçeden bir ilçeye yetiştirmeye çalışıyoruz, yazın klima kışın ısınma problemleri çekiyoruz. Bütün aksaklıkların müsebbibi bizmiş gibi bir de idarecilerin baskısına maruz kalıyoruz. Personele tutulan tutanağın haddi hesabı yok! Soruyoruz, aksaklıkları çalışanlar mı yaratıyor? Hükümetin sağlık politikaları ve sorumluluk almayan liyakatsiz idarecilerin tutumu bu çöküşün sebebidir" diyor sağlık emekçileri ve Sağlık Bakanı Memişoğlu'nun "En büyük amacımız önce hasta, sonra çalışan memnuniyeti" dediğini hatırlatıyor.

Emekçiler acil olarak yerine getirilmesi gereken taleplerini de şöyle sıralıyor:

-Bir an önce ambulans filosu artırılmalı, alım hemen yapılmalıdır!
-Anlaşmalı yetkili servisler artırılmalı, arızalar biran önce giderilmelidir!
-Klima arızası tamiri için anlaşmalı servisler artırılıp, gerekli kaynak sağlanmalıdır!

-Acil olarak personel alımı yapılmalıdır! On binlerce ATT/AABT(Paramedik) atanmayı bekliyor!

-Disiplin soruşturmaları ile çalışanlara baskılara son verilmelidir! Kamu yararı gözetilerek tutanaklar minimuma düşürülmelidir!

-112 'çok riskli birim' ilan edilmesi, teşvik ek ödemeler buna göre düzenlenmelidir!

-Sağlıkta şiddetin önüne geçilmelidir. Bunun için etkin yasalar çıkarılmalı, adli vakalarda kolluk kuvvetleriyle koordinasyon geliştirmelidir.

-Vaka elemeleri yapılarak 112 acil sağlığın yükü azaltılmalıdır!

İktidara Adım Adım Giderken

Bağımsızlık ve adalet için mücadele eden 'Mambisa' kahramanlarının mirasına sadık, savaşan halkımızın pişmanlık duymayan ruhunu durmaksızın yüceltiyoruz.

KÜBA HALKINA:

10 Mart gaspına karşı Küba halkının benimsediği kararlı ve yiğit tavır, milletimizin hürriyetsiz yaşamayı bilmediğini ve ne pahasına olursa olsun elde etmeye hazır olduğunu ortaya koymuştur; Bu, tarih boyunca Kreollerin davranışı olmuştur ve şimdiki nesil bu geleneğe tamamen uymaktadır. Agüero ve Armenteros'u, Céspedes ve Agramonte'yi, Maceo ve Martí'yi harekete geçiren aynı özgürlükçü ruh ve adalet arzusu, bugün Küba'nın kadın ve erkeklerini Cumhuriyet dönemimizin en güzel sayfalarını yazmaya yönlendiren şeydir. Bugün savaşanlarda o kadar cesaret, fedakarlık ve o kadar büyük bir özveri var ki, tüm dünyanın gözü Küba'nın üzerinde.

Özgürlük mücadelesinin tüm savaşların en güzeli olduğunu zaten söylemiştik. İspanyol dilinin şaheseri Don Quijote'un dudaklarından şu sözler dökülür:

Özgürlük, Tanrı'nın insanlara bahsettiği en değerli armağanlardan biridir, topraktaki ve denizdeki hazineler onunla karşılaştırılmaz, ve onun için, onur için olduğu gibi, yaşam da riske atılabilir ve atılmalıdır da.
229 Fidel Castro Ruz .

Ve özgür olmak için Kübalılar her şeyi veriyorlar, her şeyi riske atıyorlar, hatta kendi hayatlarını bile.

İnsanlık tarihinde bu kadar güzel çok az örnek kaydedilmiştir. Zincirleri asla kabul etmeyeceğiz, kölelik hiçbir zaman içimizde olmadı. Bir halk olarak, günümüz Kübalıları havarilerden "incinin kabuğunda, özgürlüğün insan ruhunda olduğunu" öğrendiler. Görkemli olan iki şey vardır: Gökyüzündeki güneş ve yeryüzündeki özgürlük.

Zorba, Orduya yalan söyleyerek bizim özgürlük özlemimizi boğmaya, gaspı ve adaletsizliği sürdürmeye, suçu uzatmaya çalıştı; ancak bu yalanları bir yere kadar sürdürebilir çünkü gerçek sonsuza kadar gömülebilecek bir şey değildir. Lincoln ile hatırlayalım, "bütün halk bir kez aldatılabilir, bir kısmı her zaman aldatılabilir, ancak halk her zaman aldatılmaz".

Tüm Küba halkı ve ordunun tüm birimleri bu özgürlükçü davanın gerekçesini ve adil oluşunu şimdiden anladılar; Teğmen Rodolfo Villamil ve Ubineo León Sánchez liderliğindeki Charco Redondo'dan Özgür Küba topraklarına taşınarak halklarıyla kardeşlik kurmaya gelen 52 asker var.

Kübalılar arasında dökülen kan

her zaman talihsizliktir; ama bu savaşı biz başlatmadık, bu savaşı tiranlık başlattı. Cumhuriyet Ordusu, Küba'ya ve onun kaderine saldıran mevcut tiranlığın değil, halkın refahının hizmetinde olan bir kamu kurumudur.

Martí, "kamu kurumları ancak sağlam bir şekilde halkın refahına dayalı olduklarında güvendedir" derdi. Bu nedenle, Charco Redondo'nun 52 askeri, örgütü ve subayının yaptığı gibi, her gün elleri kandan ve haksız yere kazanılmış altınlardan arınmış askerleri Özgür Küba topraklarına gelip halklarıyla kardeş olmaya çağırıyoruz.

Mevcut tiranlık 6 yıldan uzun süredir hepimizin Vatan'ına zarar veriyor. 10 Mart 1952'den beri Küba'da hiçbir şey ve hiç kimse güvende değil. Baskı zincirleri altında: KÜBA ACI ÇEKİYOR. İnsanlarımız ciddi anlamda toplum dışına itiliyor. İşçilerin toplumsal kazanımları bir çırpıda yok edildi. Ülkedeki tüm sınıflar, en üstünden en mütevazisine kadar, tiranlığın keyfi uygulamaları yüzünden yara aldı. Bu nefret zincirini kırmak, Kübalıları böyle aşağılayıcı bir durumdan kurtarmak için durmadan çalışıyoruz Tek bir mutsuz insan olduğu sürece hiç kimsenin huzur içinde uyumaya hakkı yoktur ve özgürlük ve adalet olmadan mutluluk olamaz.

Eşitsizliğin, suçun, köleliğin ve adaletsizliğin koruyucusu provokasyon rejimini yıkmaktan bir adım uzaktayız. Bu belirleyici zamanda Kübalılar [Kübalı], Vatan'ımıza destek sunmaktan çekinmeyin. İçinde bulunduğumuz bu dönem tereddüt etme ve kişisel çıkarlarınızı bütün bir halkın çıkarlarından üstün tutma zamanı değil, oturup başkasının karar vermesini bekleme zamanı hiç değil. Kübalı, diktatörlüğün tüm rezilliğine son verecek eşsiz bir güç parmaklarınızın ucunda. ZAMAN DEVRİM ZAMANIDIR, ÖZGÜRLÜĞÜN İŞİĞİNİ İŞARET EDEN ZAMANDIR. FİDEL CASTRO R.

1 Ocak 1959'da yukarıdaki satırları kaleme alıyordu Fidel Castro Ruz, devrimlerini zaferle taçlandırırken. Kübalı devrimcilerin ve yiğit Küba halkının devrim yürüyüşü ise 1953'ün 26 Temmuz'unda başlamıştı. 71 yıl önce başlayan bu yürüyüş, bugün dünya emekçi halklarına ilham olmaya devam ediyor.

Şan Olsun Küba Devrimi'ne
Şan Olsun 26 Temmuz Hareketi'ne

NOT: İktidara Adım Adım kitabından alıntılanmıştır.

Sde Teiman: Siyonist Projenin Gerçek Yüzü

Çeviri Kolektifi

İsrail'in kötü şöhretli Sde Teiman toplama kampının kurulmasından bu yana, işgalci Siyonist ordunun Gazze'deki Filistin halkına yönelik soykırımının bir parçası olarak şehirlerden, mülteci kamplarından, okullardan ve hastanelerden toplayıp kaçırdığı binlerce Gazzeli Filistinli siville dolu. Serbest bırakılanlar ise işgalci askerlerin elinde yaşadıkları dehşetle bahsettiler. Buradan "kurtulan" Filistinliler tecavüz ve cinsel saldırı, açlık ve yiyecek verilmemesi, insanların 7/24 kelepçelenmesi, işkence nedeniyle zorla uzuvların kesilmesi, tıbbi bakım verilmemesi, dayak, gürültü ve ses işkencesi, tutsaklara "başlık takılması" ve bağlanması, eğitimi köpekler tarafından saldırılar ve diğer tüm taciz ve işkence biçimleri konusunda tanıklık ettiler.

Filistinli "kurtulanlar", deneyimlerini kayıtlara geçirdiler. Sde Teiman'da tutulan en az 38 Gazzeli Filistinli tutsak işkence altında katledildi, tıbbi tedavi görmeleri engellendi, ancak işkence kampını çevreleyen gizlilik nedeniyle suçların tam kapsamı henüz görünür değil. Sde Teiman'da tutulan tutsaklarla konuşan ilk avukat olan Filistinli avukat Halid Mahajneh, çok sayıda tecavüz ve cinsel saldırı, elektrik şoku işkencesi, tehlikeli hijyen koşulları (ziyaret ettiği gazeteci "kir ve kuş pislikleriyle kaplıydı") ve vahşi dayak olaylarını anlattı. Hatta Gazze'deki soykırımı hakkında Siyonist propagandayı hevesle destekleyen emperyalist yayın organları olan CNN, Washington Post, New York Times bile Sde Teiman'ın dehşetini ve aslında tüm Siyonist hapishane sistemini ele aldılar.

Sde Teiman Sistemik Bir Suçtur

Sde Teiman bir sapma veya alışılmadık bir vaka değildir. Askeri sistemin ve Filistinlileri kitlesel olarak hedef almak için hapis cezasının kullanılmasının bir parçasıdır. Bunlar 1947-1948 Nakba'sının çalışma kampları, işgal altındaki Filistin'in her yerindeki sorgu merkezleridir. Sde Teiman, elbette Guantanamo ve Ebu Gureyb'dir; çünkü ABD ve Siyonist rejim, büyük ölçüde Filistinli ve Arap erkeklere yönelik işkence, sorgulama ve taciz stratejilerini paylaşmaktadır. Kısacası: Sde Teiman, Siyonizm ve emperyalizmdir; soykırım faillerinin meyvesidir; Filistinli tutsakların ve tüm Filistin halkının 76 yıldan uzun süredir deneyimlediği, soykırım kurbanlarına işkence etmek için bir toplama kampına dönüştürülmüş ve yoğunlaştırılmıştır.

Sde Teiman, dokuz Siyonist askerinin, en az bir Filistinli tutsağın toplu tecavüz ve cinsel saldırısındaki rolleri nedeniyle askeri polis tarafından tutuklanmasının ardından, 29 Temmuz'da bir kez daha küresel görünürlüğe kavuştu; tutsak, rektum ve anüsündeki hasar nedeniyle hastaneye kaldırılacak kadar ağır yaralandı. Bu tutuklama, Siyonist askerlere Filistin halkına karşı yaygın, sistematik bir işkence, tecavüz ve taciz kampanyasında bulunmaları için temelde serbestlik tanındığı ve Gazze'de 40.000'den fazla Filistinlinin hayatına mal olan aynı soykırım kampanyasının bir parçası olduğu göz önüne alındığında, son derece nadirdir.

İşgal altındaki Filistin'in Batı Şeria'sındaki günlük yerleşimci şiddetinden rejimin önde gelen politikacılarının her gün daha fazla soykırım emri vermesine kadar, sistemin içine tam bir dokunulmazlık yerleştirilmiştir. Ancak, Uluslararası Ceza Mahkemesi ve Uluslararası Adalet Divanı'ndaki yasal baskı da dahil olmak üzere, artan uluslararası baskı ve bildirildiğine göre, Siyonist rejimle İngiliz silah ticaretine yönelik yeni kısıtlamalar, Siyonist rejimin en uç suistimal örnekleri için en azından bir tür disiplin uygulamasına izin vermesini zorunlu kıldı. Sde Teiman'daki suçlar dokuz işgal askeri tarafından değil, tüm işgal rejimi tarafından işlendi.

Siyonistler Tecavüz Hakkını Talep Ediyor

Ancak, dokuz askerin tutuklanması burada bitmedi. Askeri polis yerleşkeye girdi ve askerleri ele geçirerek götürdü. Ancak, Siyonizm gerçeğini gerçekten gözler önüne seren şey, tutuklamalara verilen yanittir. Bu faşist çetelerin şiddetli isyanlar çıkarmalarına ve askeri üsleri işgal etmelerine izin verildi.

Siyonizmin gerçeği budur: Faşist kitleler Filistinlilere tecavüz ve tacizde bulunma konusunda sınırsız hakları için çılgın atarken, Knesset Üyeleri bunu açıkça teyit ediyor, Likud Milletvekili Hanoç Milvetsky, yabancı nesnelere tecavüz hakkında doğrudan bir soruya yanıt olarak "her şeyin meşru" olduğunu ilan ediyor ve politikacılar birbiri ardına Siyonist askerlerin suçlarından yargılanmasının veya tutuklanmasının kabul edilemez olduğunu söylüyor. Ve beklendiği gibi, işgal yetkililerinin "hataları kabul ettiği" bildirildi -tecavüzlerin devam etmesine izin verdikleri için değil, tecavüzcüleri çok görünür bir şekilde tutukladıkları için!- Siyonist rejimin

iç krizi ve çöküşünün dünyanın gözü önünde ulaştığı nokta budur.

Tecavüzü destekleyen isyanlar ve Sde Teiman'daki suçların ifşa edilmesi, Filistin direnişine karşı yöneltilen yalan ve yanlış bilgilendirme kampanyasına da keskin bir ışık tuttu. Filistin direnişi tarafından tutulan ve esir takası yoluyla serbest bırakılan "İsraili" esirler, aksi yönde büyük teşviklere rağmen, Direniş tarafından kendilerine iyi davranıldığından bahsettiler. Serbest bırakılan Siyonist esirlerin fotoğrafları, serbest bırakılan Filistinli tutsakların fotoğraflarıyla karşılaştırıldığında, kendi adlarına konuşuyorlar. Gazze'deki soykırım ve açlık koşullarına rağmen, direnişin tutsakları mevcut tüm yiyecekleri alırken, Siyonist güçler ABD, Almanya, İngiltere, Fransa, Kanada ve İtalya dahil olmak üzere dünyanın emperyalist güçleri tarafından desteklenen ve finanse edilen bol miktarda kaynağa rağmen, Filistinli tutsakları kasıtlı olarak aç bırakıyor.

Filistin Direnişine Karşı Karalama Kampanyası

Ayrıca, El-Aksa Tufanı ve Filistin Direnişinin 7 Ekim askeri operasyonu hakkındaki yanlış bilgi ve yanlış tanım davulları her zamankinden daha fazla açığa çıktı. Siyonist yetkililerin, ABD yetkililerinin ve hatta suç ortağı uluslararası kurumların yüksek sesli iddialarına ve propaganda kampanyalarına rağmen, El-Aksa Tufanı'nın bir parçası olarak tecavüz ve cinsel saldırı için tek bir kanıt bile üretilmedi. Gerçekten de, kanıtlanmamış ve fantastik iddialar büyük ölçüde sağcı Siyonist adamlardan kaynaklandı, aynı kişiler "başları kesilmiş ve yakılmış bebekler" gibi yanlış iddialardan sorumlu kişilerdi. Şimdi bu Siyonist adamlar Filistinlilere tecavüz etme, yakma ve öldürme hakkı için kendi devletlerine karşı isyan ediyorlar. Sde Teiman, 7 Ekim için bir "intikam" değil; Sde Teiman'da kristalleşen kurumsal suçlar, Filistin direnişinin 7 Ekim'den önce, sırasında ve sonrasında Filistinli tutsakları kurtarmak için -ve tabii ki Filistin'i nehirden denize kurtarmak için- bu kadar muazzam fedakarlıklar yapmaya istekli olmasının nedenlerinden biridir.

* *Samidoun.net sayfasından özetlenerek çevrilmiştir. Çevirinin tamamını web sayfamızdan okuyabilirsiniz.*